

der blev talt om. Der var en Urtekræmmer dér, der solgte saa forfærdelig meget Daasemad, og naturligvis, sagde man, gik den til Arbejderne, der havde for rigeligt i Løn, og til de arbejdsløse, der havde for stor en Arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi har en fuldkommen Pundant hertil i det, der skete for 84 Aar siden.

Derimod har jeg ikke set Højre- og Venstrepresen beskæftige sig med et Eksempel, jeg fandt forleden i „Berlingske Tidende“. Der var en Middagsherre — jeg vender et Øjeblik tilbage til Middagsselskaberne —, der beklager sig over, at han, der kom til 4—5 gode Middage om Ugen, ikke kunde taale dem, ikke kunde falde i Søvn om Natten, naar han kom hjem, og derfor maatte pumpe sig selv ud, hver Gang han havde været til Middag. Nu kunde jeg tænke mig, Redaktøren af en saadant Blad blev forarget; men i Stedet for svarer en Læge fuldstændig erfaren og sagkyndig, at det er slet ikke noget sjældent Tilfælde, der er mange, der har det paa samme Maade, og i og for sig mener han, det er rigtigt, at Manden pumper sig saadan ud, — i Stedet for, at han skulde give ham det Raad at spise nogle færre Middage og spise noget mere kultiveret ved dem, han deltog i. Altsaa: een Moral for Overklassen, een for Underklassen! Historien om Daasemaden i Saksogade giver Anledning til Misundelse, til at prædike Klassehad i den ene Artikel efter den anden rundt omkring; men Middagsherren, der spiser saa mange Middage, at han maa pumpe sig selv ud, volder ikke Forargelse. Een Moral for Overklassen, en anden for Underklassen, saadan har det altid været. Jeg undrer mig kun over, at nære Efterkommere af den Bondestand, der for 80 Aar siden maatte døje ganske det samme af den daværende Overklasse, nu overfor den Underklasse, der nu stræber op efter, vil deltage i det samme, som den Gang ramte deres Fædre.

Der var imidlertid i 1839 en jævn Bonde fra Sydsjælland, som vovede at protestere mod, hvad Bladene skrev. Han hed Jens Jensen og boede i Grumløse, i Grundtvigs Fødesogn Udby. Der var klaget over, at Bønderne sov flere Timers Middagsøvn, og Folkene fulgte dem naturligvis. Saa svarer han: Kom ud og vær med en Dag, fra Solen staar op, til

Solen gaar ned, og saa prøv I selv, om det er saa forfærdeligt at faa et Par Timers Middagsøvn i den hedeste Tid af Dagen. Og I, der paastaar, at vi gaar rundt i Søvn, kom ud i Høstens Tid og gaa selv med. Det er rigtigt, at vi Bønder endnu bærer Mærke af vor Fortid, da vi gik som Hovbønder; men det er ogsaa rigtigt, at Bondestanden nu er langt flittigere og dygtigere end tidligere, det gaar fremad. Og skønt vi Bønder nu er skældt saaledes ud af dette Blads Redaktør, indbyder jeg Redaktøren til at komme ud til mig i Høstens Tid, saa skal han faa et godt Krus gammelt Øl. Redaktøren var saamænd ingen anden end Goldschmidt, og han kan ikke undlade at give Jens Jensen en Spydighed, fordi han havde været saa længe om at svare. Dette Brev, siger han, vidner om, at Dannelsen i Bondestanden er i Fremgang, men vidner ogsaa om den Flegma, der er, for Artiklen var af 31. Maj, men Brevet var først skrevet i Juli og kom først „Sjællandsposten“ i Hænde den 23. August. Det er kun Vidnesbyrd om, at det var noget usædvanligt den Gang, at en Bonde protesterede mod noget, der offentlig blev skrevet mod Standens Ære. Jens Jensen har betænkt sig længe, har talt med sine Kammerater om det, det var et meget dristigt Skridt. Men det skaffede ham en saadan Ære og Berømmelse, at 9 Aar efter ved Valget til den grundlovgivende Rigsforsamling blev han opstillet som Bondevænnernes Kandidat. Det var den daværende Underklasse mod den daværende Overklasse.

Det var ved det Suppleringsvalg, der fandt Sted i Præstø, efter at Væver Hans Hansen, Mern, havde nedlagt sit Mandat. Jeg frygter for at trætte ærede Medlemmer, men jeg vil alligevel, skønt mange af Dem kender dette lille Eksempel, bringe det i Erindring, fordi det er betegnende for, hvordan tidligere Kampen mellem Overklasse og Underklasse førtes, hvilke Midler der anvendtes, og nu skulde De tænke lidt historisk og føle Dem som dem, der har det samme Blod som Deres Forfædre, der den Gang var en Underklasse. Væveren Hans Hansen, Mern, blev valgt — han havde den Dristighed at slaa selve den nationalliberale Fører, H. N. Clausen, og det gav et Chok i den daværende Over- og Middelklasse. Saa viste det sig, han havde været sigtet